

Arrest

**nr. 66 477 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt dezelfde dag betekend en is als volgt gemotiveerd:

*"(...) artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1" : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Art. 8 E.V.R.M. luidt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

Verzoekster woont reeds sinds december 2010 samen met B. M.B. A. (...), geboren op (...), van Tunesische nationaliteit. Deze laatste beschikt over een wettige verblijfstitel (identificatienummer van het Rijksregister : 72.0419-563.19).

Verzoekster en haar partner vormen dus reeds bijna een halfjaar een feitelijk gezin, zij hebben een duurzame relatie, zij hebben het vaste voornemen om samen verder door het leven te gaan, en zij hebben bij het stadsbestuur van Menen reeds de nodige stappen ondernomen om in het huwelijk te treden. In het kader van de procedure voorafgaand aan het huwelijk werd er reeds, op verzoek van de Procureur des Konings te Brugge, een verhoor afgenomen van verzoekster (stuk 1).

Indien verzoekster het land zou moeten verlaten, zou er een eind komen aan de feitelijke gezinsvorming met haar aanstaande echtgenoot, en ware dit een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar aanstaande echtgenoot.

Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het vertrek van verzoekster uit het land noodzakelijk ware in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een vreemdeling kan een beroep doen op art. 8 E.V.R.M, indien er een voldoende hechte relatie is tussen deze vreemdeling en zijn familie, en indien het voor de vreemdeling nagenoeg onmogelijk is met deze familie een gezinsleven te leiden in zijn land van oorsprong. Beide voorwaarden dienen cumulatief vervuld te worden.

Er is een voldoende hechte band tussen verzoekster en B.M.B.A.(...), zoals blijkt uit de feitelijke gezinsvorming van bijna een halfjaar en uit het feit dat ze reeds bij het stadsbestuur van Menen de nodige stappen ondernomen hebben om in het huwelijk te treden.

Verder is het voor verzoekster en haar partner nagenoeg onmogelijk een gezinsleven in Tunesië te gaan leiden. De politieke toestand is er na het vertrek van de president nog steeds onrustig, en er kan onmogelijk van verzoekster en haar partner gevraagd worden in deze omstandigheden naar Tunesië terug te keren, juist op een ogenblik dat er vanuit Tunesië een vluchtelingenstroom op gang gekomen is. Indien men verzoekster zou verplichten het land te verlaten, ware dit een uiterst grove inmenging in de uitoefening van haar recht op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, en dit ware een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoekster de schending voor van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster geeft aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar privé- en gezinsleven en haar geplande huwelijk. Verder verwijst zij naar de onrustige situatie in Tunesië.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd omdat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft.

Deze vaststelling, die niet ernstig betwist kan worden door verzoekster, volstond om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bestuur kan immers op wettelijke basis beslissen om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied van het Rijk te verlaten omdat zij illegaal in het Rijk vertoeft.

Verzoekster doet geen poging om deze motivering te weerleggen.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is echter niet absoluut.

Een voorgenomen huwelijk stelt verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatig verblijf in België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat verzoekster het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren om haar partner te vervoegen nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt niet aan dat uit artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

"Overigens belet de bestreden beslissing de verzoekende partij niet tijdelijk met haar gezin naar haar land van herkomst te gaan met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten om desgevallend op andere gronden een aanvraag tot verblijf in te dienen." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Tenslotte laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.)

Verzoekster maakt niet aannemelijk als zou het thans bestreden beslissing een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.4. Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing was er blijkens het administratief dossier nog geen sprake van een huwelijksaangifte in de zin van artikel 64 van het BW. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, vormt de loutere intentie om te huwen geen vrijgeleide voor verzoekster om niet in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten (cfr. RvS 4 februari 2002, nr.103.082).

2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster een hoofdzakelijk bloot betoog voert aangaande haar "feitelijke gezinsvorming", haar "hechte band" met haar aanstaande echtgenoot, haar privéleven dat ze leidt in België en de "grove inmenging" die de bestreden beslissing uitmaakt in haar privé- en gezinsleven en nalaat dit op enige wijze in concreto aan te tonen.

2.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak,

op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7. Verzoekster stelt zelf in haar verzoekschrift dat zij pas in december 2010 in België is aangekomen en sindsdien samenwoont met de in België verblijvende B.M.B.A. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat er in het geval van een samenwoning van vier maanden en het vastleggen van een niet nader bepaalde huwelijksdatum sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing de mogelijkheid onverlet laat voor verzoekster om hetzij terug te keren met een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk wanneer er geen belemmering meer is voor de huwelijksvoltrekking (cfr. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.592), hetzij om in België na het bekomen van de huwelijksaangifte met het Tunesisch paspoort dat geldig is tot 24 december 2012 en dat ze blijkens stuk 1 gevoegd bij haar verzoekschrift verkregen heeft bij het Tunesisch consulaat in Frankrijk, waar ze *“een viertal jaar verbleven heeft”*, een procedure op te starten conform het gestelde in artikel 12 bis, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormelde procedures verstoren het gezinsleven van verzoekster, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer dan vier maanden kan bestaan, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 12 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Art. 12 E.V.R.M. luidt: Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. ' Het recht om te huwen is een universeel recht, en het kan onmogelijk ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de huwelijkspartners.

Het bestreden bevel stelt weliswaar :

' Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgesteld is.'

Er werd reeds een huwelijksdatum vastgesteld. Indien verzoekster nu nog verplicht zou worden naar haar land terug te keren om er een visum te vragen, zou dit het voorgenomen huwelijk voor een zéér lange termijn uitstellen. Er is totaal geen zekerheid dat verzoekster een visum zou kunnen bekomen binnen een redelijke termijn. In de praktijk zou dit gelijk te schakelen zijn met een onmogelijk maken van het huwelijk.

Er dient bijgevolg besloten te worden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, zodat deze beslissing nietig verklaard, minstens geschorst dient te worden.”

2.9. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoekster de schending voor van artikel 12 van het EVRM.

Verzoekster werpt op dat er al een huwelijks datum is vastgesteld en dat een terugkeer naar haar land van herkomst gelijk is aan het onmogelijk maken van het huwelijk.

De verwerende partij benadrukt nogmaals dat de thans bestreden beslissing in hoofdorde vaststelt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoekster doet geen poging om deze motivering te weerleggen.

De bewering dat er al een huwelijksdatum is vastgesteld blijkt niet uit de stukken van het dossier. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing hieromtrent gesteld dat zij naar haar land kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Verzoekster maakt in ieder geval niet aannemelijk als zou de thans bestreden beslissing tot gevolg hebben dat zij niet mag huwen.

De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 12 EVRM.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.10. De bestreden beslissing strekt er enkel toe verzoeksters illegale verblijfssituatie vast te stellen en verhindert op zich niet dat verzoekster in het huwelijk treedt. Verzoekster stelt dat er reeds een huwelijksdatum werd vastgelegd maar dit blijkt nergens uit. Alleszins vormt het vastleggen van een huwelijksdatum niet meer dan een intentie om te huwen en is in deze een huwelijksaangifte vereist conform het gestelde in artikel 64 van het BW. De Raad herhaalt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen huwelijksaangifte verkregen werd. Verzoekster staft verder op geen enkele wijze haar algemeen betoog dat zij geen visum met het oog op de huwelijksvoltrekking zou kunnen verkrijgen binnen een redelijke termijn. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA